

Alexia eta bizitzaren zentzuaren bilaketa: Isaacen istorioa

Isaacen historiak agerian uzten du Jainkoa edozein zirkunstantziaz baliatzen dela bihotzean zirrikitu batetik sartu eta erabat osatzeko. Isaacen kasuan, Alexiaren istorioa modu desitxuratuan eta distortsionatuan kontatzen duen filma izan zen. Tumore bat diagnostikatu zioten eta santutasun ospearekin hil zen.

Isaac Argesen jaio zen, Toledoko herri batean. Gurasoak oso gazte ezkondu ziren eta hiru urte besterik ez zituela dibortziatu ziren. Hausturaren ondoren, aita Alacanterara joan zen lanera, eta postari gisa lan egin zuen erretiroa hartu zuen arte. Amak ile-apaindegiko negozioarekin jarraitu zuen herrian. Bere bizitza berregiten saiatu zen beste gizon batekin, baina ez zuen funtzionatu.

Bere gurasoekiko harreman korapilatsuaren ondorioz, Isaac, ondoko etxean bizi ziren amaren aldeko aitona-amonekin hezi eta hazi zen. Dena onartzen zioten. Bere amona, "arrosarioa eskuan eta eguneroko meza", berak dioen bezala, bere fedearen erreferente nagusia eta bere bizitzako figura nagusia bihurtu zen.

"Nire amona beti zegoen hor, bere fede sinple baina irmoarekin,

maitasun hori Jainkoari
transmititzen ia konturatu gabe",
gogoratzen du Isaacek. Amonak
maitasunezko eta egonkortasunezko
ingurune bat eskaintzen zion
familiaren ziurgabetasunaren
erdian, eta, gainera, argizko itsasargi
bat bihurtu zen, geroago federako
bidea gidatuko zuena.

Isaac ez zen inoiz ikasle ona izan;
nahiago zuen futboleak jokatu eta
telebista ikusi, ikastera eseri baino.
Nerabezaroan herriko koadrilarekin
irteten hasi zen eta jaietara,
botiloietara eta gazte-
gehiegikerietara joaten zen. Ikastaro
batzuk errepikatu behar izan zituen.
Ez zuen mugarik bere bizitzan.

Bigarren Hezkuntza amaitzean,
elektronikako erdi mailako gradu
batean matrikulatu zen eta telefonia
enpresa batean hasi zen lanean eta
bere lehen soldata irabazten. Nahi
zuena egiten zuen, eta erosi egiten

zituen gauzak: lehenik motor bat, gero kirol-kotxe bat, eta gero apartamentu bat hondartzan: "Zoriona bilatzen nuen gauza horietan, eta, hala ere, hutsune handi bat sentitzen nuen nire baitan. Autoa soberan neukan, motorra soberan, eta dena soberan".

Fedearen aldeko lehen urratsak

Urte haietan sortu zituen lagun gehienak oso azalekoak izan ziren, dibertimenduzkoak eta neurrigabeak, harik eta uda batean apaizgai izandako mutil bat herrira itzuli eta lagun taldearekin bat egin zuen arte. Parrokiaz hitz egiten zien bakarra zen, eta gazte taldera joateko gonbitea egiten zien, nahiz eta Isaacek beti luze jotzen zion ez joateko.

Egun batean, joan eta apaiz oso gazte bat ezagutu zuen, Toledokoa, gazteekin nahastua, eta harekin konektatu zuen. Asko hitz egin zuten

eta apaiz honek Fatimako
erromesaldi batera gonbidatu zuen
azkenean. Pentsatzeko esan zion,
bere erritmoan eta airean joateko,
baina on egingo ziola. Isaacek hitzez
hitz hartu zuen, eta hain bere erara
jarraitu zuen, non urte osoan ez
baitzuen berriro parrokia zapaldu.

Baina berriro nola eta zergatik ez
zekiela, Fatimara joateko gogoia piztu
zitzaion, eta bidaia bat antolatu zuen
lau lagunekin bat egiteko. Han ikusi
zuen lehen aldiz beste gazte batzuek
egiazki eta alaitasunez bizitako
fedea. Ez zuten mozkortu beharrik
ondo pasatzeko. Arnasten ari zen
giroak barrutik ukitu zuen. Fatimatik
itzuli ziren, baina Isaacek lehen
bezala jarraitu zuen bere bizitza,
bere lanak gero eta gehiago
xurgatzen zuela. Handik denbora
gutxira, Iruñera joan zen bere asmo
profesionalak gauzatzeko.

Jainkoak ongiak ere ateratzen ditu gaitzetatik: "Camino" filma, bere inflexio-puntua

Inflexio-puntua ustekabeen eta era harrigarrien gertatu zen. Egun batean, Iruñean bizi zela, film bat alokatu zuen, lan egin ondoren atsedeen hartzeko eta aireztatzeko. "Camino" zen, Alexiaren istorioa modu desitxuratuan kontatzen duen filma. 14 urte zituela hil zen, gaixotasun mingarri baten ondorioz santutasun ospearekin, eta elizak "agurgarria" aldarrikatu zuen. Filmak Elizaren eta Opus Deiren izaerari buruzko eztabaida gogorra eragin zion bere familiaren inguruko pertsonekin, baina Jainkoa ezagutzeko gogo sakona piztu zitzaion.

Isaac txundituta geratu zen Alexiak eta bere familiak hain egoera zailari aurre egiteko zuten lasaitasun eta alaitasunarekin. "Sufrimenduaren

erdian hainbeste bake eta poz aurki badezakete" -zioen- "hori nire bizitzan zer den eta nola izan dezakedan ulertu nahi dut. Nik jende honen Jainkoa ezagutu nahi dut, haiek bezala zoriontsu izan nahi dut". Zalantzan jartzen zuten alaitasun hori benetakoa ote zen edo fatxada bat ote zen. "Eta munduari erakutsi nahi dioten irudi bat besterik ez bada? Nola dakizu benetakoa dela?" Bera, Opus Deirekin ohituta ez bazegoen ere, amonaz gogoratzen zen eta sentitzen zuen ezin zuela erakundea epaitu kanpoko iritziengatik bakarrik: "Ez dut uste bidezkoa denik ezagutu gabe epaitzea. Gehiago ikasi nahi dut eta neure iritzia eman", esaten nien.

Filma inflexio-puntu bihurtu zen. Jainkoa berataz baliatu zen haren bila joateko. Isaacentzat, bizitzaren zentzuari erantzunak aurkitzea eta Alexiarengan eta bere familiarengan ikusitako alaitasun bera

esperimentatzea, bere lehentasunak izatera pasa ziren.

Erantzunen bila

Interneten bidez informazioa bilatzen hasi zen. Bere benetako historia ezagutu nahi zuen. Alexiari buruz aurkitu zituen liburu guztiak erosi zituen, eta Miguel Angel Monge Nafarroako Unibertsitate Klinikako kapilauak idatzitako biografia irakurri ondoren, eritasunaren azken uneetan artatu zuena, hara joatea erabaki zuen – Iruñean baitzegoen –, mina eta gaixotasuna alaitasun eta maitasun bihurtzeko gai zen Jainko hori ezagutzen lagunduko zion norbaiten bila.

Hilabeteak pasa ziren Klinikara joan zen arte. Iritsi bezain laster, informazio-mahaira joan zen apaiz bati buruz galdetzera. Erantzunik jaso gabe hainbat dei egin ondoren, beste egun batean itzultzeko iradoki zioten, gaixo batzuekin lanpetuta

zegoelako. Baina, irteerako atea zeharkatzear zegoela, deitu egin zioten: apaiza bulegora itzuli berria zen eta prest zegoen.

Han jarri zen Isaac, nondik hasi ez zekiela. Bere bizitzaren laburpen bat egin zion, "Camino" filma ikusi ondoren zuen ezinegona eta kristau heziketa jasotzeko nahia azaldu zizkion. Apaizak, entzun ondoren, Opus Deiko pertsona baten telefonoa eman zion, katekesia jasotzeko eska ziezaion. Eta hala egin zuen. Paco, pertsona hori, une horretatik aurrera, lagun handia bihurtu zen. "Gidari harrigarria da, entzuteko eta erantzunak aurkitzen laguntzeko beti prest dagoena", ondorioztatu du Isaacek.

Negu hartan, herrira joan zenean, jendeak ez zuen ulertzen zer gertatzen zitzaion, zergatik hain bizimodu aldaketa deigarria. Isaacek aitona-amonekin eta Toledoko

apaizarekin bakarrik egon nahi
zuen, eta denbora asko igaro
ondoren aitorlekutik pasa zen.
Edateari utzi zion, parrandan
ibiltzeari, bere motorra eta
hondartzako apartamentua saldu
zituen, pixkanaka lehengo bizitzaz
husteko prest, orain Jainkoaz
betetzeko.

Erronkak eta gainditzea

Baina konbertsio-bideak ez zuen
zailtasunik izan. Mesede egiten ez
zioten ohiturak eta harremanak
atzean utzi behar izan zituen.
"Eivissara joan nintekeen lanera,
baina ez, Jainkoak ezetz esateko
grazia ematen zidan", azaldu du.
Otoitza, aitorpena eta norabide
espirituala bere zutabe bihurtu ziren
fedean tinko mantentzeko eta
hainbeste desiratzen zuen barne
bakea aurkitzeko. Parrokiako
jardueretan parte hartzen hasi zen,
eta jasotzen ari zen eta bere bizitzan

txertatzen zuen guztia besteei ematen hasi zen. Bere adineko gazte talde bat ezagutu zuen, eta haiekin adiskidetasun handia izaten hasi zen.

"Garai honetan, espiritualtasun-liburuak eta santuen biografiak baino ez nituen irakurtzen", gogoratzen du Isaacek. "Gainerakoa denbora galtzea iruditzen zitzaidan, eta gehiegi alferrik galdu nuen...". Horrela, irakurketa horien artean, Pacorekin eta parrokiako gazte taldearekin izandako elkarrizketak, Jainkoa ezagutzen joan zen; bere amonak otoitz egiten zion Jainko hori, gaixotasunaren erdian 13 urteko nerabe bati gogor eta alaitasunez eusteko gai zen Jainko hori, bere bihotza hainbeste irrikatzen zuen Jainko hori.

"Nik begiratzeko diot eta Berak begiratzeko nau"

Egun batean, Pacok, Eukaristiaren misterioa azaldu ondoren, Iruñeko betiko adorazioko kaperara eramanezuen: "Begira, hemen dago Jesus. Egunean 24 orduz egoten da bertan, urtean 365 egunez. Edozein unetan etor zaitezke hona Berarekin hitz egitera, atsedean hartzera eta haren aurrean egotera". Minutu batzuk egon ziren, eta Isaacek gogoratzen du handik irten besterik ez zuela nahi, bankuak ziztatuko balu bezala zen. Baina egun hartan bertan, afalondoan, itzuli beharra sentituzuen. Eta han, kaperako azken bankuan eserita, denbora luzea eman zuen Jainkoaren aurrean atsedean hartzen. "Izugarri zoriontsu sentitu nintzen, maiteminduta zaudenean bezala".

Eta gauero afalondoan, Isaac otoitz egiten hasi zen Santuaren aurrean, sarritan goizeko ordu bata edo ordu biak arte geratuz. "Hasieran, ez nekien zer esan eta zer egin. Eseri

eta Jaunari begiratzen nion, eta Hark niri begiratzen zidala sentitzen nuen". Ordu isil haietan, kontsolamendu sakona eta Jainkoarekiko lotura aurkitzen zituen.

Birjaiotzea: erretiro bat

Erretoreak animatuta, Isaac Emauseko erretiro batera apuntatu da. Itxaropena eta jakin-mina nahastuta etortzen da. Esperientzia eraldatzaile bezala deskribatzen du: "Jauna guzti honetan zegoen, sakonago deskubritu nituen Mezaren balioa eta laguntza espirituala. Nire bizitzan Jainkoa ate bakoitza irekitzen ari balitz bezala izan zen, pausoz pauso ni gidatzen". Otoitz eta isiltasun une haietan "lasaitasun ikaragarria sentitu nuen, nire kezka guztiak Jainkoaren presentzian desagertuko balira bezala".

"Apaiz batengana joan aitortu eta Jainkoaren errukia modu berri

batean ikusten lagundu zidan. Berriturik eta bakean sentituz irten nintzen handik", gogoratzen du Isaacek, "eta Jainkoaren grazia izan nuen gurasoei benetan barkatzeko". Erretiroko beste parte-hartzaileen testigantzek ere berebiziko garrantzia izan zuten euren esperientzian: "Beste batzuek Jainkoa beren bizitzetan nola aurkitu zuten entzuteak itxaropena eman zidan eta nire bilaketan bakarrik ez nengoela sentiarazi zidan. Erretiroak aurrera egiteko tresnak eta kemena eman zizkidan. Benetako berpizkundea izan zen niretzat".

Familia-loturak sendatzea eta sendotzea

Isaacen fede berrituak, bere bizitza eraldatzeaz gain, bere familia-loturak ere konpondu eta indartu zituen, fedearen botere sendatzailea agerian utziz. Erretiroaren ondoren, Isaac bere gurasoekiko tratuari

berriro ekiteko prestatu zen. Haiek ere Jainkoa beren bizitzan eduki ahal izatea nahi zuen, nahiz eta bazekien horretarako otoitz egin behar zela eta aldez aurretik urrats asko eman behar zirela, besteak beste, beren bizitzetan presentzia handiagoa izan eta beren esperientzia kontatu behar ziela. Eta hala egin zuen.

Amarekin elkarrizketa asko, paseoak, otorduak eta bere aurkikuntzak partekatu ondoren, Iruñean egin zuen erretiroaren antzeko batera joateko gonbitea egin zion. Onartu egin zuen, eta horrela hasi zen sendatze eta barkamen prozesua. "Ama, erretiroaren ondoren, aldatzen hasi zen. Toledon banandutako emakume talde batekin bat egin zuen eta Erromara joan zen erromesaldian, non Aita Santuarekin audientzia izan zuen", dio Isaacek hunkituta. "Iaz tumore bat diagnostikatu zioten, eta azkenean hil egin zen, baina agur esan eta

barkamena eskatu ahal izan zien guztiei. Han egon nintzen hil zenean, bere azken uneetan lagundu ahal izan nion eta oso polita izan zen adiskidetzea", gogoratzen du Isaacek.

Isaacek aitarekin zuen harremana ere nabarmen hobetu zen. Aita Alacanten bizi zen eta ez zuen gertuko harremanik, baina harekin konektatzeko modua bilatu zuen. Hainbat aldiz ikusi ondoren, Donejakue bidea egitea proposatu zion. "Aitari esan nion gutxienez urtean behin elkar ikusteko eta elkarrekin zerbait egiteko, eta Donejakue bidea egitea erabaki genuen", azaldu du Isaacek. Eta hori egin zuten hainbat udatan jarraian. "Sarriatik hasi ginen ibilbidearekin, gero Portugalgo Bidea eta beste etapa batzuk egin genituen". Horietako batean, Isaacek aita parrokiara eramane zuen, eta han bere komunitateari aurkeztu zuen, eta aitortzera eta mezan parte hartzera

animatu zuen. "Aitak konfesatu egin zen eta nirekin joan zen eguneroko mezetara bidean. Esperientzia ederra izan zen", gogoratzen du Isaacek.

Zure bokazioa bereiztea, zer nahi du Jainkoak nigandik?

Isaac parrokiako lagunekin elkarbizitzetan, kanpamenduetan eta erromesaldietan parte hartzen hasi zen. Eta han jaio zen Tererenganako miresmena eta maitasuna. "Hasiera-hasieratik jakin nuen zerbait berezia zegoela bertan. Bere fedea bizitzeko modua inspiratzailea zen", gogoratzen du. "Interes asko eta bizitzaren eta fedearen antzeko ikuspegia partekatzen genituen".

Baina Isaacek ororen gainetik Jainkoaren borondatea egin nahi zuen, hari jarraitzea berarentzat onena zela eta erabateko zoriona lortzera eramango zuela sinetsita. Harremanak aurrera egin ahala,

Isaac eta Tere hasi ziren aztertzen ezkontza ote zen Jainkoak beraientzat nahi zuen bidea. "Gure komunitatea funtsezkoa izan zen. Fedean oinarritutako ezkontza solidoen adibideak eman zizkiguten. Elkarrekin otoitz egiteko eta Jainkoari bere borondatea erakusteko eskatzeko konpromisoa hartu genuen. Ziur egon nahi genuen gure bidea bat zetorrela bere asmoekin".

Bere beldurrak zituen, neurri batean bere familiaren ezegonkortasunagatik. "Nire iraganeko motxila eramaten nuen nirekin, aurreko harremanak, egindako akatsak eta sendatu gabeko zauriak barne. Nire motxila Tererekin nire etorkizunean eraginik izatea nahi ez nuen gauzez beteta zegoela sentitzen nuen", azaldu du Isaacek. "Nire gurasoen antzeko porrotari aurre egin behar niola pentsatzeak izutu egiten ninduen.

Neure buruari galdetzen nion,
halaber, Terek merezi zuen gizona
izateko behar zen guztia ote zuen,
aita ona izan ote zitekeen eta familia
elkartua eduki. Baina Terek
baldintzarik gabe babestu ninduen,
eta gugan zuen fedeak aurrera
egiteko indarra eman zidan". Biek
norabide espiritualean jorratu zuten
gaia izan zen. "Nire kasuan, apaizak
lagundu zidan ikusten ezkontza
bokazio sakratua dela eta, bertara
deituak baginen, bihotz-bihotzez
besarkatu behar genuela. Eta, bere
graziarekin, nire beldurrak gainditu
eta senar eta aita ona izan
nintekeela".

Isaac eta Tere bikoteentzako erretiro
batera joan ziren, eta han gehiago
hausnartu ahal izan zuten beren
harremanaz eta elkarrekin izan
zezaketen etorkizunaz. "Erretiroa
zoragarria izan zen guretzat.
Jainkoaren bakea sentitu ahal izan
nuen Tere nire bizitza partekatze

pertsona zela berretsiz ". Isaacek Tereri ezkontza proposatu zion otoitz partekatuko une batean, bere bizitza elkarrekin eraikitzeko nahia sinbolizatuz bere fede komunean oinarrituta. "Emozioz betetako unea izan zen. Bagenekien Jainkoa gurekin zegoela erabaki horretan". Ondoren, ezkontzaren aurreko ikastaroetara joan ziren: "Gure ezkontza oinarri sendo batekin hasiko zela ziurtatu nahi genuen. Ezkon aurreko prestakuntzak sakramentu honek zer esan nahi zuen hobeto ulertzen lagundu zigun".

"Jainkoari eta Alexiari bakarrik eman diezaieket eskerrak"

Orain Isaac eta Tere senar-emazteak dira, 3 seme-alaba dituzte eta laugarrena bidean dago. Beren bizitza ez dago zailtasun eta arazoetatik salbuetsita, haur txikiak dituzten ezkontza gazte guztiena bezala, hilabete amaierara iristeko

gorriak pasatzen, lana eta familiako ardurak bateragarri egin, lo egin gabe gauetan biziraun, eskolara eta haurtzaindegira joateko joan-etorriak kudeatu...

Baina beren maitasunak eta Jainkoarengan duten konfiantzak egunez egun laguntzen die gainditzen. Horregatik, Isaac pribilegiatua sentitzen da, Jainkoari eta Alexiari bakarrik eskerrak eman diezazkiekeena, nolabait berarekin zorretan sentitzen baita.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/eu-es/article/alexia-eta-
bizitzaren-zentzuaren-bilaketa-isaacen-
istorioa/](https://dev.opusdei.org/eu-es/article/alexia-eta-bizitzaren-zentzuaren-bilaketa-isaacen-istorioa/) (2025 Abu 6)